

Sansetsukon

Po čínsky sa táto populárna zbraň nazýva San t'ie kun. Je to trojitá palica, respektíve trojité Nunchaku. Podľa legendy vznikla zbraň priamo v Shaolinskom chráme okolo roku 600 n.l. Iné zdroje uvádzajú dátum vzniku až v roku 960 n.l. v období dynastie Song. Armádnemu generálovi Jun Hong Yahovi, expertovi na palicu, sa palica v boji zlomila a on ju spojil reťazou. Neskôr spojil tri palice, čím vznikol Sansetsukon. Podľa niektorých zdrojov bola táto zbraň nasadzovaná do armády, kde bola používaná na obranu voči oštepom a iným dlhým zbraniam. Používala sa v boji armád, kde sa protivníci skrávali za veľké štíty. Táto legenda je však podľa môjho osobného názoru málo pravdepodobná.

Na Okinawu údajne priniesol trojitú palicu majster Matayoshi Shinko (1888-1947), ktorý sa naučil narábať s touto zbraňou počas svojej druhej návštevy Číny na začiatku 20. storočia, kde sa ju učil od majstra známeho pod menom Kingai. Veľkou výhodou bolo to, že Sansetsukon dokázal udrieť "za roh", čiže dokázala trafiť protivníka ukrývajúceho sa za štít ohybnými koncami zbrane a pri rotačných technikách sa generovala obrovská sila. V bojových podmienkach sa takisto mohla správnym manévromením meniť dĺžka zbrane a stávala sa tak striedavo jednoručnou, ale i párovou, prípadne sa jej možnosti kombinovali. Najbližšie má k zbraniam Tanbo, Nunchaku a k Bo.

Ako Sansetsukon sa používala bočnica na vozíku roľníkov, ktorí ňou zaist'ovali baly cukru, sena a podobne. V prípade ohrozenia sa vozík zbavil bočnice a tá sa použila ako smrtonosná zbraň.

Verzií zbrane je viac. Na Okinawe ju môžeme nájsť aj pod menom trojitá Nunchaku, alebo Sanchaku. Väčšinou sa líšia dĺžkou (od 1m do 2,5 m). Ramená sú rovnako dlhé, ale existujú aj verzie

ramien rôznych dĺžok. Materiál býva spravidla ten istý - pevný biely dub, flexibilnejší bambus alebo ratan, pričom sa dajú kúpiť tieto zbrane aj z plastu, alebo hliníka. V každom prípade je dobré používať tvrdé materiály a nepružné spojenia. Spojenie je podobné ako na Nunchaku reťazou, alebo povrazom. Takisto rôzne sú tvary od guľatých cez šesť až osemhranné. Ramená sú rovné, nie kónické.

Existuje aj Jonsetcukon, štyri tyče spojené reťazou. Môžu byť rovnako dlhé, ako aj dĺžkovo rozdielne a môžu mať na koncoch upevnené železné hroty.

V systéme Kobudo Kwai VIP a v členskom klube Kobudo Kai používame dĺžky jednotlivých častí asi 60 cm dlhé a na spojenie používame lano. Dá sa ľahšie vymeniť a je na ňom ľahšie rozpoznať opotrebovanie. Takisto je tichšie a pri pákových technikách spôsobuje menšie zranenia. Historicky sa na spájanie častí používal povraz, alebo šnúrka, kónské, alebo ženské vlasy, ktoré sú vraj pevnejšie ako mužské. V žiadnom prípade sa nepoužíva guma, alebo elastické tkaniny.

Kvôli svojej variabilnosti je s ňou práca zložitejšia. Je totiž vyššie riziko zranenia a zranenia sú vážnejšie. Aj preto je podmienkou začiatku výuky Sansetsukon v našom klube Kobudo Kai vek minimálne 18 rokov a aspoň 3.Kyu Kobudo.

Začína sa s ňou pracovať jednoduchým spôsobom z postoja Chudan, prípadne Jodan no Kamae, kde sa najprv cvičenec učí blokovať, prípadne udierať každým ramenom zvlášť. Na ďalších stupňoch prichádza práca obidvoma ramenami podobným spôsobom ako s Tanbo, do techník sa však zapája i stredný diel. Ďalej sa pokračuje cez jednoduché švihy, kde sa vyučuje podobným spôsobom ako základy v Nunchaku, čiže sa kladie dôraz na techniky Furi Tome (Huridome, zastavenie letiaceho ramena). V tejto chvíli musí mať cvičenec zbraň dokonale pod kontrolou a musí presne poznať reakcie voľného ramena pri švihu. Bojovník musí ovládať svoju zbraň a nie zbraň ovláda bojovníka.

Ďalším stupňom sú náročné Kaiten techniky. Tie sú veľmi populárne aj vďaka čínskym kung-fu filmom a easternom. Stretol som sa s „majstrami“, ktorí zbraň roztočili, potom zavreli oči a snažili sa roztočenú zbraň „nejako“ zachytiť, aby ich neudrela príliš tvrdo. Ďalší spôsob s ktorým sa dá stretnúť, je chytiť zbraň za poslednú tretinu a točiť s ňou okolo hlavy. Týmto spôsobom je však bojovník chránený len asi na 30%. Je chránený len asi tretinový oblúk pred ním, zvyšok je plytvanie energiou.

Kaiten techniky (zaháňacie techniky) by mali fungovať na vytvorenie si priestoru okolo seba, na zastrašenie protivníka, v rámci tréningu na zvýšenie šikovnosti a zručnosti v zbrani a nie ako samoúčelné cvičenie. Sansetsukon pri správnom zachádzaní vytvorí okolo tela bojovníka neprekonateľnú prekážku z tvrdého dreva, ktoré rotuje vo veľkej rýchlosti s silou.

Ďalším stupňom sú údery touto zbraňou, kde sa využívajú všetky tri časti zbrane. Nasledujú pokročilé švihové techniky. Švihá sa buď koncovým voľným ramenom, alebo koncovým a prostredným, ak chcem získať väčší akčný rádius. Ako som už spomínal vyššie, pri týchto technikách je Sansetsukon schopný udrieť aj „za roh“. Pri náraze stredného ramena na prekážku voľné rameno pokračuje v lete a zasahuje. Tieto techniky sú obzvlášť účinné a prekvapivé ak súper nastavuje ako obranu inú palicu, alebo predlaktie v snahe zastaviť švih.

Rovnako ako pri Nunchaku, aj tu pri švihových technikách zasahuje posledná tretina voľného letiaceho ramena, kde je sústredená

najväčšia švihová sila. Ak by sme zasiahli prekážku strednou tretinou ramena, tak je problém pri reťazení techník. Ak by sme zasiahli prekážku tretinou ramena, ktorá je najbližšia k spoju, tak je vysoko pravdepodobné, že sa zbraň odrazí späť na nás.

Takisto aj v Kumite (zápas) sa pokračuje od jednoduchších techník k zložitejším kombináciám. Začína sa jednoduchými blokmi, pokračuje sa kombináciami proti útokom, kde okamžite po obrane nasleduje protiútok, prechádzame k reťazeniu techník za sebou. Ďalším stupňom sú hody proti rôznym útokom rúk, alebo nôh. Z nich prirodzene vychádzajú imobilizačné techniky na zemi, škrtenie, páky na ruky, bolestivé zovretia končatín. Posledným stupňom je transport súpera.

Výhodou tejto zbrane je jej flexibilitnosť. Aj pri zachytení súperovho útoku a prípadnej imobilizácii, alebo zapáčeníu ešte stále môžem mať voľné druhé rameno zbrane, ktoré sa dá jednoducho použiť na úder, na švihovú techniku a podobne. Ďalšou výhodou je skladnosť zbrane. Dá sa zložiť a dá sa s ňou bojovať ako s jednou Tanbo (dvojstopová palica) bez toho, aby sme súperovi vážnejšie ublížili švihovými technikami. Je variabilná i v zmene vzdialenosti. Ak je súper ďaleko, zbraň sa rozťahne až do dĺžky cez 2 metre. Ak sa súper dostane na krátku vzdialenosť, zrazu máme v rukách 60 cm palicu, ktorou pracujeme na krátku vzdialenosť.

V rámci foriem sa začína so žiackymi Renshuho Kata, Shodan, Nidan, Sandan, Yondan a Kaiten a potom sa pokračuje pokročilými formami.

Kvôli svojej relatívnej mladosti na Okinawe takmer nie sú historické Kata. Najznámejšou historickou Kata je Hakuho, ktorú priniesol na Okinawu už spomínaný Matayoshi Shinko Sensei, ktorý sa takisto radí aj k najväčším okinawským majstrom tejto zbrane. Okrem tejto kata vytvoril aj formy Sansetsukon no Sho a Sansetsukon no Dai. Neporovnateľne väčší počet foriem s touto zbraňou je v čínskych štýloch, kde má tato zbraň dlhú históriu

Podobne ako Nunchaku, je aj Sansecukon vďaka svojej účinnosti zakázaný vo viacerých krajinách. Je to zbraň, ktorá rozvíja našu pozornosť, šikovnosť a rýchlosť. Dovoľuje nám vybrať si to najvhodnejšie pre nás a môže sa stať skvelou zbraňou na mieru. Umožňuje držať si od súpera odstup, ale aj boj na krátku vzdialenosť, prípadne na zemi. Vďaka svojej kráse a exotickosti sa stala populárnou zbraňou aj v čínskych easternoch, Kung Fu filmoch. Medzi známymi protagonistov tejto zbrane patrí Jet Li

Pripravil: Mgr. Igor Vakoš
Foto: Andrej Považan
www.kobudo.eu